

Dveře zůstaly otevřené zhruba na délku dlaně. Světlo mi ještě nestihlo doputovat k nohám. Podívala jsem se na své holé prsty na nohou. Byly jen kousíček od pruhu světla. Stačilo zvednout udělat krok vpřed a hned bych byla moudřejší. Ovládl mě však strach a vysál ze mě veškerou odvahu. Nedokázala jsem se přimět k pohybu. Houpací židle za mnou se ještě hýbala, vrzala sem a tam, už navždy rozpothybovaná jakousi neviditelnou silou.

V prostoru dveří přistála taška. Sledovala jsem, jak se ten hnědý papírový sáček pokouší udržet rovnováhu, ale nakonec se svalil na stranu. Na podlahu se z něj vykutálelo červené jablko a zastavilo se až u zdi po mé levici.

Matka tě zabije, jestli tě tu uvidí.

Leda by tě dřív stihlo zabít světlo.

Ozval se Clarabellin hlas, vyděšený nářek prosakoval stro- pem, zabodával se mi do srdce a dodával mi odvahu.

Na zemi se kupily další tašky a dveře se rozevřely ještě o trochu víc.

Bud' *teď* konečně zjistím pravdu, nebo už *nikdy* nebudu mít jistotu. Potřebovala jsem učinit přítrž svým pochybám. Právě ty mě ubíjely ze všeho nejvíc. Pochybnost mě požírala zaživa.

Zatajila jsem dech a vykročila vpřed.

Ucítla jsem na sobě světlo. Teplé, nádherné světlo. Kou- pala jsem se v něm. Čekala jsem, až se dostaví bolest, vyráž- ka, migréna, nevolnost a zvracení. Srdce mi divoce tlouklo, ale nic se nedělo. Udělala jsem další krok, abych měla jistotu, že budu zcela obklopená světlem. A ještě krok. Před noha- ma mi přistály další dvě tašky. Natáhla jsem se ke dveřím,

otevřela jsem je dokořán a dívala se ven. Opřelo se do mě slunce. V očích mě štípaly slzy. Matka se na mě vrhla, zatlačila mě zpět, vyplašeně ječela a nadávala, ale především – zuřila.

Zabouchla dveře, zamkla a klíč si strčila do kapsy. Do- padla jsem na nejspodnější schod. Až na modřinu na zádech jsem byla v pořádku, přepadla mě dokonce euforie.

„Co to ksakru děláš?“ ječela.

Usmála jsem se na ni, protože jsem se samou radostí ne- zmohla na odpověď.

Dala mi facku. Pořádnou. Jednu. Druhou. Zaostrila jsem a rozplakala jsem se. Matka mě nikdy předtím neuhodila.

„Omlouvám se, Matko – já jen – nevím, co mě to napadlo! Chtěla jsem vědět, jaké to je, a zlákal mě to a pak mě nohy nesly ke světlu a nemohla jsem si pomoci.“

Vzhledla jsem k ní a děsila jsem se, v jakém stavu je asi moje tvář. Nejspíš bylo po líčidlech. Oči jsem jistě měla za- rudlé od pláče.

„Vypadáš hrozně. Světlo už ti nepochybně koluje v žilách,“ řekla a sehnula se ke mně tváří v tvář, „jo, už je to vidět. Ty jedna ubohá, hloupá panenka.“

Ruce mi vystřelily k tváři. „Cože? Co tam vidíš?“

„Tu nemoc, co jiného? Rozlézá se ti po těle a zamořuje ti pleť. Zabíjí tě.“

Vzdychla a přejela si rukama po tváři.

„Zabíjí? Ne – je mi fajn. Nebolí to. Jsem v pořádku. Podí- vej,“ ukázala jsem jí své hladké blede paže.

Zavrtěla hlavou. „Tady se to neprojeví, jenom na obličejí. A uvnitř. Odeť se v tvém těle budou dít věci. Příšerné věci.“

„Prosím – co mám s obličejem? Jaké příšerné věci?“